

KAPITEL 1

EN HELT ALMINDELIG ONSDAG

Anton stod foran spejlet og prøvede at få sin højre fortand til at rokke. Han skubbede og trykkede og asede og masede, men tanden rørte sig ikke ud af flækken. Ikke en disse. Den sad bare lige så fast, som den altid havde gjort.

De skal nok komme, de der rokketænder, sagde Antons far altid. Men nu var Anton altså otte, og han havde stadig ikke fået en eneste rokketand. Kun små, dumme mælketænder. Antons ven Billie havde allerede tabt alle sine mælketænder. Hun tabte den første, da hun var fem, og så var de ellers væltet ud af munden på hende én efter én. På et tidspunkt kunne Billie spise en hel banan uden at åbne munden. Så mosedes hun bare bananen ind igennem hullet dér, hvor hendes fire forreste rokketænder havde siddet.

Anton opgav tanden. Han tog sin kam og holdt den under vandhanen. Så strøg han kammen gennem

sit leverpostejfarvede hår, så det lagde sig fladt ned. Men en enkelt stædig tot blev ved med at poppe op. Anton holdt den nede med sin ene hånd, mens han talte. 1, 2, 3, 4 ...

”Luk op! Jeg skal TISSE!” råbte Antons lillesøster Bea og flåede i håndtaget ind til badeværelset.

”Ro på, B,” sagde Anton og låste op. Bea skubbede sig forbi ham og smækkede sig ned på toilettet. Hendes natbukser dinglede om anklerne på hende.

”Dit hår er flot,” sagde hun og slog en prut så høj, at det rungede i de gule klinker på væggene. Bea var fem og totalt ligeglad med, hvad andre tænkte om hende. Sådan var Anton ikke. Anton tænkte meget over alting. Han tænkte over, om nogen mon tænkte, at han var mærkelig, fordi han ikke havde fået nogen rokketænder endnu. Og han tænkte i det hele taget meget over, hvad andre tænkte, når de tænkte på ham.

”Tak, lille B,” sagde Anton og kiggede sig i spejlet. Det så nu alligevel meget godt ud, det hår. Det var vigtigt. I dag skulle de have idræt med parallelklassen, og det betød en hel time sammen med Vigga.

Anton rodede Bea lidt i håret og gik ind på værelset for at pakke sin taske. Han ville have sin Iron Maiden-T-shirt på til idræt. Den flotte med dødningehovedet.

Der var kun to små værelser i det lille rækkehus. Anton og Bea delte det ene, og far og mor delte det andet, altså når mor ikke var ude at rejse. Anton havde overkøjen, og Bea havde underkøjen. Skabet var Antons, og kommoden var Beas. Skrivebordet Antons, og kurven med legetøj Beas. Bea kunne ikke lide Antons rockplakater, og Anton kunne ikke lide

Beas dimsefigurer. Far sagde altid, at så kunne de øve sig på at indgå i demokratiet. Det vidste Anton ikke hvad var, men det lød ikke så rart.

Anton tog T-shirten ud af skabet og stoppede den ned i sin taske. Han gik ud i gangen og tog støvler på.

"Jeg går nu," råbte han til sin far.

"Har du husket dit gymnastiktøj?" spurgte far fra køkkenet.

"Ja." Anton tog sin jakke på.

"Og din madpakke?"

"Ja."

"Din drikkedunk?"

"Mm."

"Husk at gå hjem præcis kl. 14," sagde far.

"Ja ja," svarede Anton og tog sin hue på.

"Præcis," råbte far igen fra køkkenet.

Sådan var Antons far. Altid meget præcis. Han kom aldrig for sent, heller ikke for tidligt. Når han lavede mad, så hakkede og snittede han alting i præcis samme størrelse og lagde det i små ens skåle. Antons mor var sådan lidt mere sove over sig og

tomatsovs ud over det hele. Men når hun var ude at rejse, så kørte far alting efter et skema, og de fik frikadeller fire gange om ugen. Tre til hver. Og i dag havde Anton fri fra skole efter gymnastik kl. 14 præcis. Det stod der selv i fars skema.

”Vi ses!” råbte Anton og samlede sin taske op. Det gav et ryk i hans højre arm. Som om den gav lidt efter. Det var mærkeligt, tænkte Anton og gik ud ad døren.

